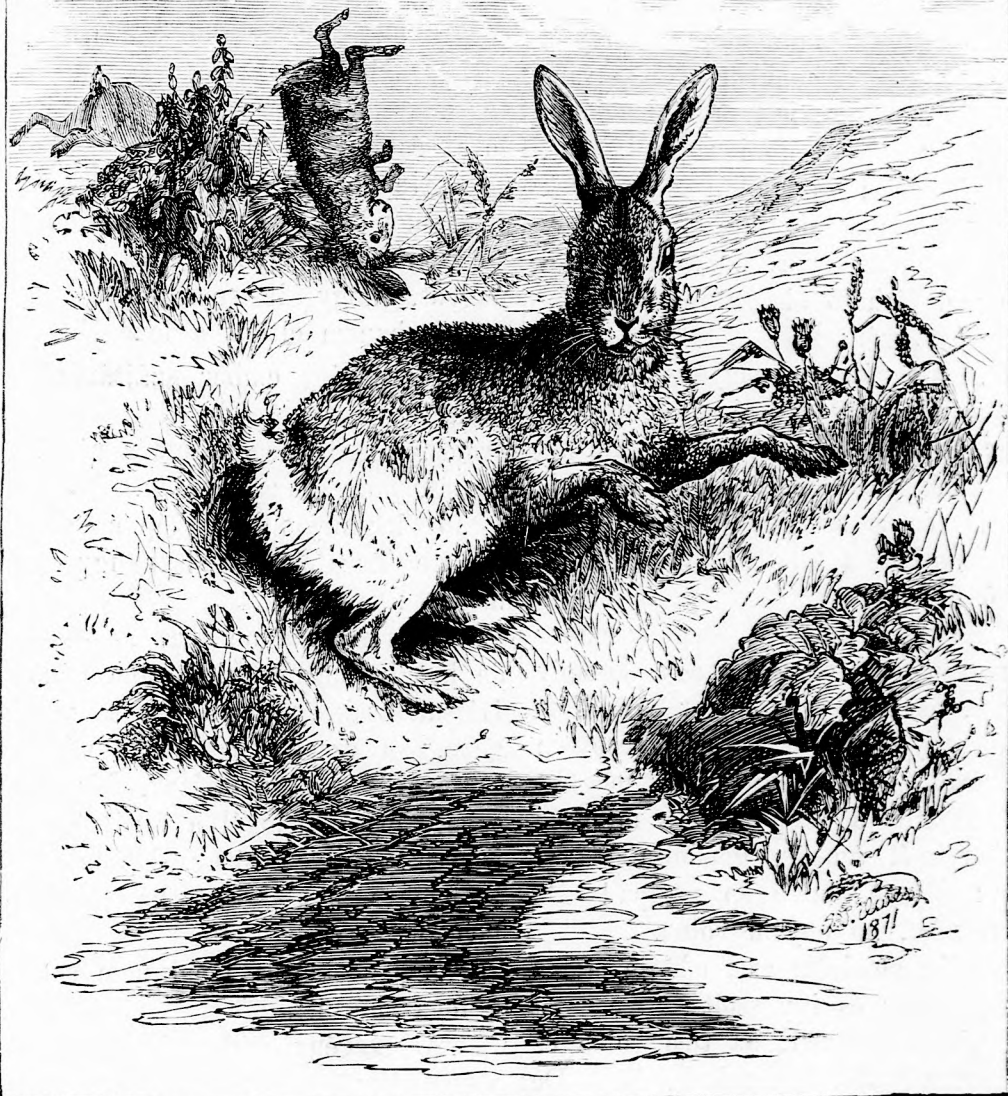

KIS LAP

NYULAK A MEZŐN. (lásd 251. l.)

A REPÜLŐ PARIPA.

— Régi mese. —

SOKFÉLE mese van világszerte a holdról s azon alakokról, melyek a holdon láthatók. Most mi persze már tudjuk, hogy a hold körülbelől olyanféle test mint a föld; s ami rajta látszik, azok hegyek; de hajdan az emberek mindenféle meséket kigondoltak, hogy megmagyarázzák a holdban szabad szemmel látható alakzatokat. Egyik mese így szól:

„Hajdanában, nagyon, nagyon régen élt egy szegény ember, ki nagyon keservesen tudott megélni kis földjének terméséből. Volt egy kis fia is és a szegény ember sokszor töprenkedett a fölött, mi lesz majd az ő fiából.

Egyszer, midőn a szegény ember a mezőn szántogatott, egy komoly arczu, őszhaju öreg ember közeledett feléje, gyönyörű fehér lovát vezetvén magával. A szegény ember megállt és bámulta a szép lovat s mint az embereknél szokás, gondolta magában: Ejnye, be szép paripa! Be szeretném, ha enyém volna.

Alig gondolta ezt, oda lépett az öreg ember és így szólt:

„Te szeretnéd, ha tied volna ez a paripa? Jó, hát neked adom. De jól ápolj, és ha talán majd kis csi-

kója lesz, az legyen a fiadé. Jól értsd meg, senkié másé, csak a fiadé; ő annak jó hasznát fogja venni, mert ha ráül, akárhova akar menni, csak szólnia kell s a ló magától oda repíti. De jól vigyázzon fiad, hogy bolondot ne kívánjon a lótól.“

A szegény ember csak bámult s nem is tudott szóhoz jutni sokáig. Végre mégis megszólalt:

„De hát, jó uram, hogy tudtat te, hogy én szeretném birni ezt a lovat és hogy fiam van?“

„Ne gondolj vele, csak tégy úgy, mint mondtam,“ szólt az öreg ember s aztán egy nagyot ugrott, — oly nagyot, hogy le sem jött többé a földre, hanem eltűnt a levegőben.

A szegény ember szájtátva bámult utána s ott állott legalább egy óráig; végre megéhezett s rászánta magát, hogy haza menjen. Megfogta a ló kantárját és szép csöndesen vezette hazafelé, mialatt így mormogott:

„Furcsa, nagyon furcsa, — — — de hát ha nekem adta, nem bánom. Lássuk csak, milyen vén már ez a gebe,“ s ezzel meg akarta nézni a ló fogait, mert tudjátok, kis olvasóim, hogy a lónál a fogáról lehet ismerni, milyen öreg. De mikor a ló fejéhez nyult, egy hang szólt a levegőből:

„Ajándékozott lónak nem szabad a fogát nézni.“

A szegény ember ijedten kapta vissza kezét s roppant tisztelettel vezette a lovat haza. A háza mel-

lett
köver
lovat
tetsze

E
pok,
embe
legén
hatod
jának
lelker

csak,
kaptá

A
rétre
lészet
csikój
milye
ugyan
szeme
sörén
volta
fényé
volt,
ezüst

K
embe
és ör

G

K
hópel
pihe
felhöt
lehell
erejü

lett volt egy kis rétje, melyen jó kövér füvecske nőtt; ide vezette a lovat s ott hagyta, hogy legeljen tetszése szerint.

Ezután esendeskén multak a napok, hónapok, esztendők s a szegény ember fia is már jóformán nagy legény volt. Mikor a fiu épen tizenhatodik évét betöltötte, születésnapjának reggelén berohan az atya és lelkendezve szól:

„Jöszte csak hamar, fiam! Nézd csak, milyen születésnap ajándékot kaptál! Jöjj hamar!”

A fiu ment apja után s ez ama rétre vezette, hol az a csodaló legeleszett. S mit láttak itt?! Egy kis csikója lett az öreg lónak, — de milyen csikó! Testben olyan volt ugyan mint minden más csikó, de szemei villámlottak, mint a tűz; sörényének szálai tiszta aranyból voltak s vakítólag ragyogtak a nap fényében. Legesodálatosabb pedig az volt, hogy a hátán egy pár gyönyörű ezüst szárnyat viselt.

Képzeltetni, hogy a szegény ember fiával együtt mennyire bámult és örült e csodaparipának.

(Vége következik.)

GÖZMOZDONY A HÓBAN.

(Képpel a 248.—249. l.)

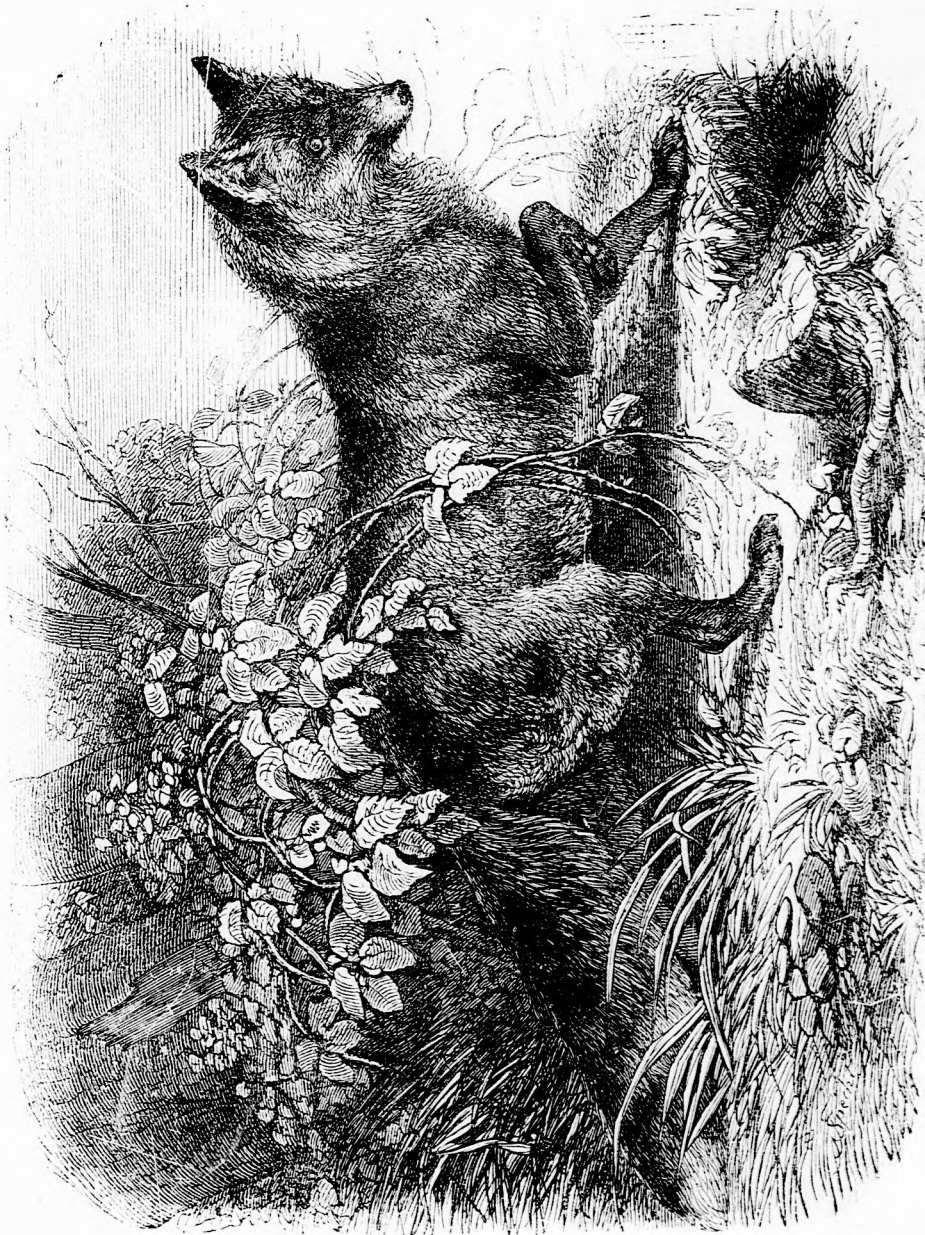
Ki gondolná, hogy az a lenge hópehely, mely fuvallat könnyűségű pihe gyanánt lebeg le ránk a szürke felhőből, melyet a beteg gyermek lehellete is tovakerget: az óriás erejű gőzmozdonyt is meg bírja akasz-

tani; a gőzmozdonyt, mely a vad bikát is letiporja, a sziklakövet is szétmorzsolja, ha utjában áll.

Ha a tél beköszönt, a vasutak igazgatóságai nagy szorgosan azon vannak, hogy a pályának a hótól való tisztán tartása végett minden telhetőt elkövessenek. Az örök a pálya mentében kiveszik a parancsot, hogy seprüvel távolítsák el a sinekről a havat s a mozdony kerekei elé vastag veszsző-seprők alkalmaztatnak; ezen előkészületek elégségesek is, míg csekély a hóesés. Ha azonban sűrűn havazik, az ör és veszsző-seprő működése nem futja ki — erősebb eszközhöz kell folyamodni s ekkor a hó-ekét ragasztják a mozdony elejébe, mint a rajzban láthatjátok. Ölnyi magasságban tömörülnek fel a hófalak s a gőzerő által hajtott mozdony csak nagykeservesen bír előrehatolni. S ha e hófalat vad északi szél hordja mindmagasabbra, egy mozdony tehetetlen s nem birkózhatik meg vele. Ilyenkor két mozdonyt fognak a vonat elé s ezek egyesült erejével a vonat ismét előbbre hatolhat. Nem jut-e önkénytelenül eszetekbe, látván e rajzot, a szegény mozdonyvezető, a fűtő s a vonatvezető sorsa, kik daczolva széllel, fagygyal: csaknem dermedő tagokkal, de rendhítenül végzik súlyos kötelességüket, míg az utas, kényelmes ülésben, bundákba takarózva bosszankodik benn a fűtött vagonban azon a tehetetlen gőzmozdonyon, mely nem bír a hóval.

Az ALPESEKEN. (lásd 251. l.)

A RAVASZ RÓKA. (lásd 255. l.)

„HESS, TYUK!”

(Képpel a 253. l.)

Hess tyuk, hess tyuk, hess no hess!
 Bodri kutya be mérges!
 Hess te galamb, hess csibe!
 Ne lépj a közelibe.
 Bodri kutya mérges nagyon
 A mért lánczhoz kötve nagyon.
 S kivált, hogy az ő ebédjét
 Mások eszik, ezepek szét.
 Ni hogy morog, ni hogy kaffant —
 Még fölfalja azt a kappanyt!
 Csibe, galamb, tyúk, veréb —
 Mind elröpül szertesztét.

EGY KIGYÓ TÖRTÉNETE.

SEMMI sem hozza az embert olyan nevetséges helyzetbe, mint ha tulságosan félénk és ijedős; ezt volt alkalmam tapasztalni magamon, és elég furcsa arra, hogy elmondjam nektek.

Kis leánykoromban sokat utaztam külföldön édes atyámmal, ki rendkívül szeretett utazni, kivált a meleg éghajlatu déli országokban. Nekem is nagyon tetszett az utazás oly tájakon, hol örökké nyár és meleg van, hol a citrom és narancs, füge és datolya terem; csak egy bajom volt: ezen országokban nagyon sok a mérges kigyó és én annyi borzasztó történetet hallottam ezekről, hogy fejem mindig tele volt s mindig mérges kigyókat láttam magam előtt.

Egyszer ismét messze, messze tájon utaztunk s éjjel vendéglőben szálltunk meg; a szobában volt egy

kandalló is, a mi inkább csak czifraság, mert ott nagyon ritkán kell fűteni és csakis gazdagabb emberek teszik a hosszas esős napokon.

Az ut fáradalmi után jól aludtam s midőn fölébredtem, atyám már kísétált volt. Én még kissé heverésztem, midőn egyszerre valami suhogást hallok a kandalló felől; oda pillantok, — hát egy fekete hosszú szörnyeteg ereszkedik le a kéményből a tűzhelyre. Vérem megdermedt s behunytam szemeimet, hogy ne is lássak, mert kétségtelennek hittem, hogy egy veszedelmes kigyó mászott be a szobába. Jó ideig mozdulatlanul feküdtem, reszketve a nagy veszedelem miatt; de miután a kigyó nem mozdult, végre föltekinttem s ott láttam feküdni a tűzhelyen a hamuban, míg farka fölnyult a kéménybe. Azt hittem, hogy alszik s gondolkozni kezdtem, hogy menekülhetnék ki a szobából; hogy az ajtóhoz jussak, el kellett mennem a kandalló előtt s ha erre a kigyó fölébred és reám ugrik? — hideg borzongás futott rajtam végig e gondolatnál.

De bármiként, menekülnöm kellett. Csendesesen kibujtam az ágyból, egy nagy kendőbe burkolóztam s aztán nagyokat ugorva, hirtelen az ajtónál termettem s kiszaladva, ijedten kiáltottam: „Kigyó van a szobában, kigyó, kigyó!”

Az emberek összefutottak, atyám is épen megjött s mindenféle fegyverekkel, botokkal, fejszékkel a szo-

bába
 üssék.
 nagy

É
 tésök
 s oda
 láttan
 az ki
 seprő
 kémén
 kötik
 ról e
 történ
 csusz
 aztán
 kürtő
 ijedte

A
 soha
 soha
 mint

PIST

H

tekbő
 ros
 mivel
 kint
 jan a
 ték
 köny

M
 köny
 Gyur

bába mentek, hogy a kigyót agyon-
üssék. De alig léptek be, mindnyájan
nagy hahotára fakadtak.

Én eleinte csak bámultam neve-
tésök fölött, de atyám kézen fogott
s odavezetett a kandallóhoz és akkor
láttam, mitől ijedtem meg. Nem volt
az kigyó, hanem egyszerű kémény-
seprő eszköz. Tudniillik a hol a
kémények nagyon szűkek, kötélre
kötik a söprő keféjét s a ház tetejé-
ről eresztik le a kéménybe. Így
történt itt is, csakhogy a kötél ki-
csuszott a kéményseprő kezéből s
aztán egészen lecsuszott, a kandalló
kürtőjén át be a szobába. Ettől
ijedtem meg oly nagyon.

Azóta láttam sok kigyót, de
soha sem ijedtem meg annyira és
soha sem is nevettek rajtam annyit,
mint akkor. JANKA NÉNI.

PISTIKA ISKOLA-KALANDJAI.

(Vége.)

Egy nagy, lombdus fa alatt, a
kertben volt megterítve az
asztal s a vig vendégsereg
jóízűen lakomázott a jó sül-
tekből, gyümölcsökből és foszlós magya-
ros czipóból. Ebéd után pedig,
mivel kissé forrón sütött a nap és
kint játszani nem lehetett, mindnyá-
jan a kastélyba vonultak s nézeget-
ték a szép képeket és a nagy
könyvtárt.

Mialatt a fiuk a könyvtárban a
könyveket nézegették, történt, hogy
Gyuri egy fényes aranyat pillantott

meg az ablakpárkányon. Körülnézett
s látván, hogy senki sem figyel oda,
hamar fölkapta és zsebre dugta az
aranyat; azután a többi fiukkal
együtt csakhamar távozott a terem-
ből a kertbe, hol ismét játszottak.
Pistika is köztök volt, de néhány
percz mulva észrevevén, hogy Béla
valahol elmaradt, visszament a kas-
télyba s össze-vissza kereste kis
pajtását minden szobában. Végre
meg is találta, elbujva a könyvtár
ablakában a függöny mögött.

Épen előhuzta onnan, midőn be-
lépett a házi ur s keresni látszott
valamit. Midőn meglátta a két fiut,
hozzájok fordult.

„Mit csináltok itt fiuk?“ kérdé.

„Béláért jöttem ide,“ felelt Pista.

„Kint játszunk a kertben s mert
Béla nem volt ott, utána jöttem;
ő kissé félénk és nehezen is tudja
megtalálni az utat ebben a nagy
kastélyban.“

A házi ur nagyon komoly arcot
vágott s aztán ismét kérdé Pistától:

„Nem láttál itt egy aranyat?“

„Nem láttam.“

„De igazán nem?“

„Valóban nem láttam.“

„Mi a neved?“

„Berki Pista.“

„Berki? Jól van. Hol van az
igazgató ur?“

„Azt hiszem, kint van a kert-
ben.“

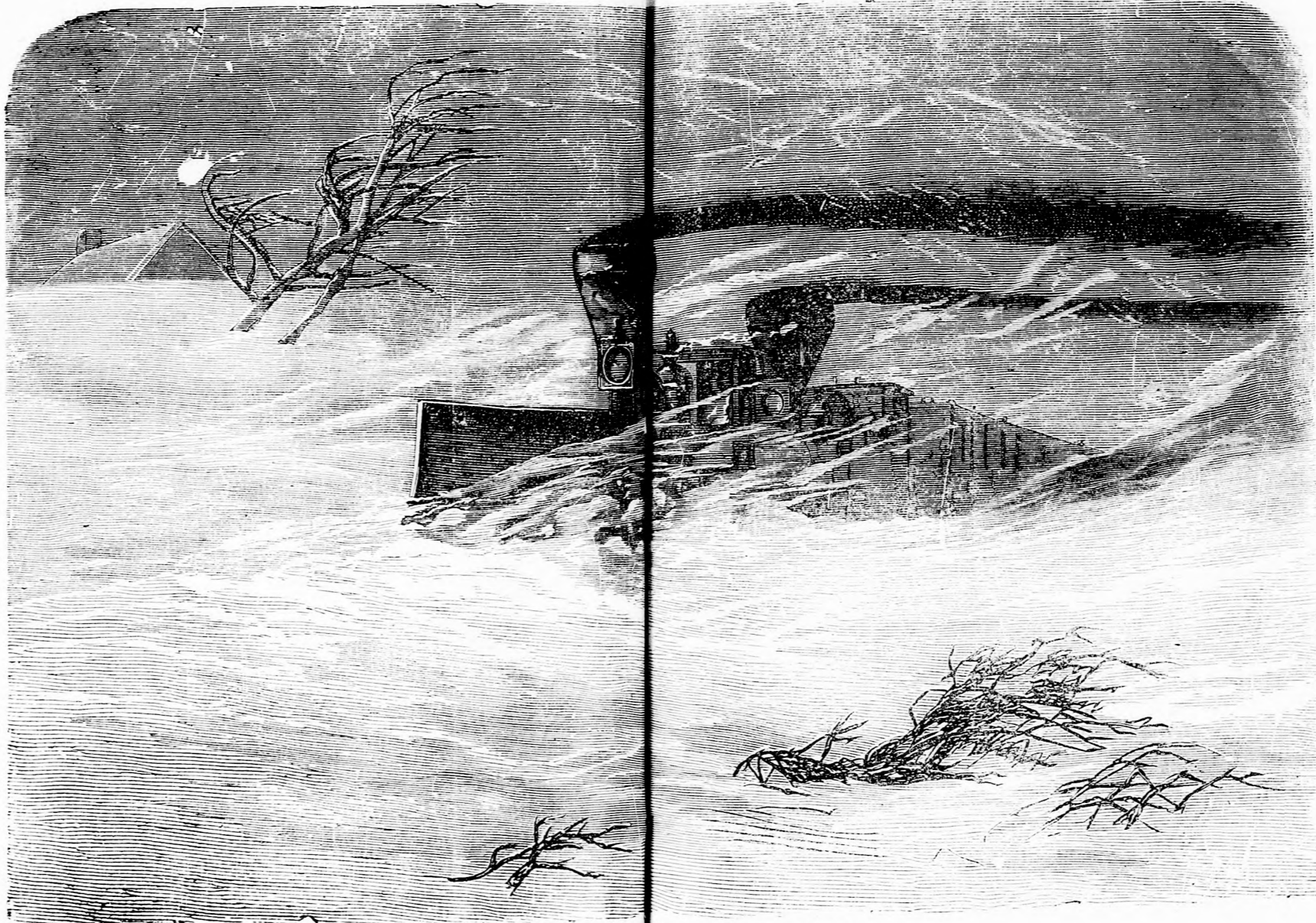
A háziur fölkereste az igazgatót,
egy magányos helyre vonván őt,
hol sokáig halkán beszélgetett vele.

„Nem hiszem, hogy Pista vette volna el az aranyat,“ szolt az igazgató, mikor ketten együtt visszafelé jöttek. „Pistikát mindig becsületes derék fiúnak ismertem. A másik fiú, Béla, talán tehet, de csak mert szegényke kissé ügyü, és nem tudja, hogy ezzel rosszat cselekedett. — Ha ön megengedi, majd én fogom fűrkészni, ki volt a tolvaj.“

IV.

Az igazgató mindjárt összehívtavalamennyi fiút és elmondta nekik, mi történt s hogy mily szegyen ez az egész intézetre; föl-szólította őket, hogy a ki tud valamit az aranyról, szóljon. — Senki sem felelt, csak szegény Béla vágott igen rémült arcot s nagyon rosszul látszott magát érezni úgy hogy föltűnt az igazgatónak.

„Te vetted el, Béla?“ — kérde aztán szeliden. — „Szólj, kis fiam, láttad azt a fényes aranyat

GÖZMOZDONY A HÍDBAN. (lásd 243. l.)

s talán elvetted, mert tetszett neked?“

„Oh nem! nem!“ kiáltott Béla. „Én nem vettem el, de láttam, mikor valaki zsebre dugta — tudom is,

Hiába próbált az igazgató mindenfélét, Béla nem akart többet mondani s ez csak megerősítette a gyanút Pistika ellen, mert mindenki tudta, hogy Béla nagyon szeretete Pistát s így makacs hallgatását arra magyarázták, hogy nem akarja elárulni jó barátját. De Bélának nem volt annyi esze, hogy ezt átlássa s csak azért nem akarta megmondani, ki az igazi bűnös, mert félt, hogy ha elárulná Gyurit, ez majd bosszút állana rajta.

Az igazgató visszatért a háziurhoz és kérdezte, van-e valami különös ismertető jel az aranyon, hogy rá lehessen ismerni, ha megtalálnák s hogy magának ne mondhasa a fiú, kinek zsebében megtalálják.

kiesoda — de nem mondom meg — nem mondhatom meg!“

„Oh, könnyű ráismerni,“ szolt a háziur, „ma reggel, midőn fiókomba

akartam tenni az aranyat, kiesett kezemből s vadáskutyám fölkapta fogai közé; kis leányom aztán iparkodott elvenni tőle, de a kutya erősen tartotta fogai közt s míg így játszottak, engem valaki kihivott a szobából s megfedkeztem az egészről. Most kérdeztem kis leányomtól, hová lett az arany s ő azt mondta, hogy az ablakpárkányra tette, — de nem találtam.“

„Előkerítjük mindenesetre,“ szolt az igazgató s ismét összehíván a fiukat, mindegyiknek átkutatta zsebeit. De nem talált semmit, mert Gyuri hamar a szájába dugta az aranyat. Ismét elbocsátotta tehát őket, csak Pistát tartotta vissza s komolyan, de szeliden mondá neki, mily bünt követett el s mily szegyet hozott magára és az egész intézetre is. Pistika zokogva ismételtet, hogy ő nem is látta azt az aranyat, de az igazgató nem hitte s haragosan küldte őt ki a szobából.

A fiuk a kertben játszottak s Pista arra ment, de nem mert közéjük lépni. Jól tudta, hogy nem követett el semmi rosszat, de látta, hogy mégis mindenki tolvajnak tartja. Távolról nézte csak pajtásai mulatóságát s csendesen zokogott.

Este felé végre az egész társaságnak gondolkozni kellett már a hazatérésről, de a szives háziur nem eresztette őket jó ozsonna nélkül. A kertben terítettett ismét és tejet, kávé, gyümölcsöt, kalácsot adatott vendégeinek.

Ekkor egy furcsa eset történt. Ott lakomázott a többi fiuk közt Gyuri is, vígan és jókedvűen, mintha semmi bűn sem nyomná lelkiismeretét. Egyszerre egy darab kalács roszul futott le a torkán s Gyuri köhögni, fuldokolni kezdett; pajtásai hozzáfutottak és, mint ilyen esetben szokás, hátát ütögették, hogy a kalácsdarab ugorjék ki a rossz helyről; szerencsésen ki is ugrott, de ezzel együtt Gyuri szájából még más valami is kiesett, — egy fényes arany, mely csörögve hullt épen Berceinek. Pista jó barátjának lábaihoz.

„Hohó! Megvan az arany! — Megvan a tolvaj!“ kiáltott Bercei és fölkapta az aranyat, sietett az igazgatóhoz s elmondott neki mindent. Az igazgató rögtön megmutatta az aranyat a háziurnak.

„Igen, ez az én aranyom,“ felelt ez, „íme, itt meglátszik a nyoma, hol a kutya harapdálta.“

A fiuk mindnyájan nagyon örültek, hogy Pistika artatlansága kiderült; Gyuri pedig sápadtan és reszketve várta a büntetést.

Mikor este hazaérkeztek, az igazgató maga elé hívatta Gyurit s szigorú hangon mondta neki, hogy azt még megbocsátotta volna neki, hogy az aranyat elvette, ha bűnbánólag megvallotta és visszaadta volna; de mivel ezt nem tette, hanem még azt engedte volna, hogy egy más ártatlan társa szenvedjen miatta, kicsapja az intézetből, hol ily rossz fiúnak nincs helye.

Pistika pedig néhány nap mulva mindenki által dicsérve, jó bizonyítványnyal zsebében ment haza szünidőkre. A következő években is szorgalmas, becsületes fiu maradt s később derék férfiu lett belőle, kit mindenki becsült és szeretett.

SZEGÉNY LÁMA!

(Képpel a 256. l.)

A láma átmeneti fokot képez a juhtól a tevéhez s így magától értetődik, hogy szelid. jámbor, félénk állat. Életmódjára nézve azonban hasonlít a szarvashoz, amenynyiben a láma is társaságban, azaz csoportokban él Amerika déli részein. Mihelyt közelednek a lámához, ez elkezd kiáltani s vele együtt az egész nyáj. Különös sajátsága, hogy rémületében vagy haragjában ellenét a félig megemészített füvel leköpi s oly jól tud czélozni, hogy épen arczba szokott találni. Emberrel, kutyával még megbirkózik, mert hátsó lábaira emelkedve sok erőt bír kifejteni. Mentül szelidebb valamely állat, annál több az üldözője. Lám az oroszlánhoz, tigrishez, csörgő kigyóhoz csak félve közeledik még a fegyveres vadász is, míg a nyulat, szarvast s a mi lámánkat is: ember és állat egyaránt vadászsza. Az ember után legfélelmesebb ellensége a lámának a párducz, míg ártatlan, bégető fiait a kondor (nagy kánya) hordja el karmaival. Rajzunkon látható épen, anint a vérengző párducz a jóízűen legelésző, mi rosszszat sem gyanító láma nyaka közé ugrik, melyre egy bokor mögött leselkedett. Csak közel volna a vadász, hogy golyójával leteritené a kegyetlen vérszopót!

NYULAK A MEZŐN.

(Képpel a czimlapon.)

Ieza, czieza, haja, rieza,
Lábán még a kukoricza!
Csüvén a szem, a mint látom,
Jó tejes még nyul barátom!
Tapsi füles, tapsi füles,
A bnkfenezben nagyon ügyes.
De jaj! ha vadász puskája
Rápörköl a bundájára,
És az agár éles foga
Ha nyakszírteden megfoga:
Számodra meggyűjti a kint,
Agyon fojtogat apránkint.
Vadász, agár mind reád les —
Szemfüles légy, tapsi füles!

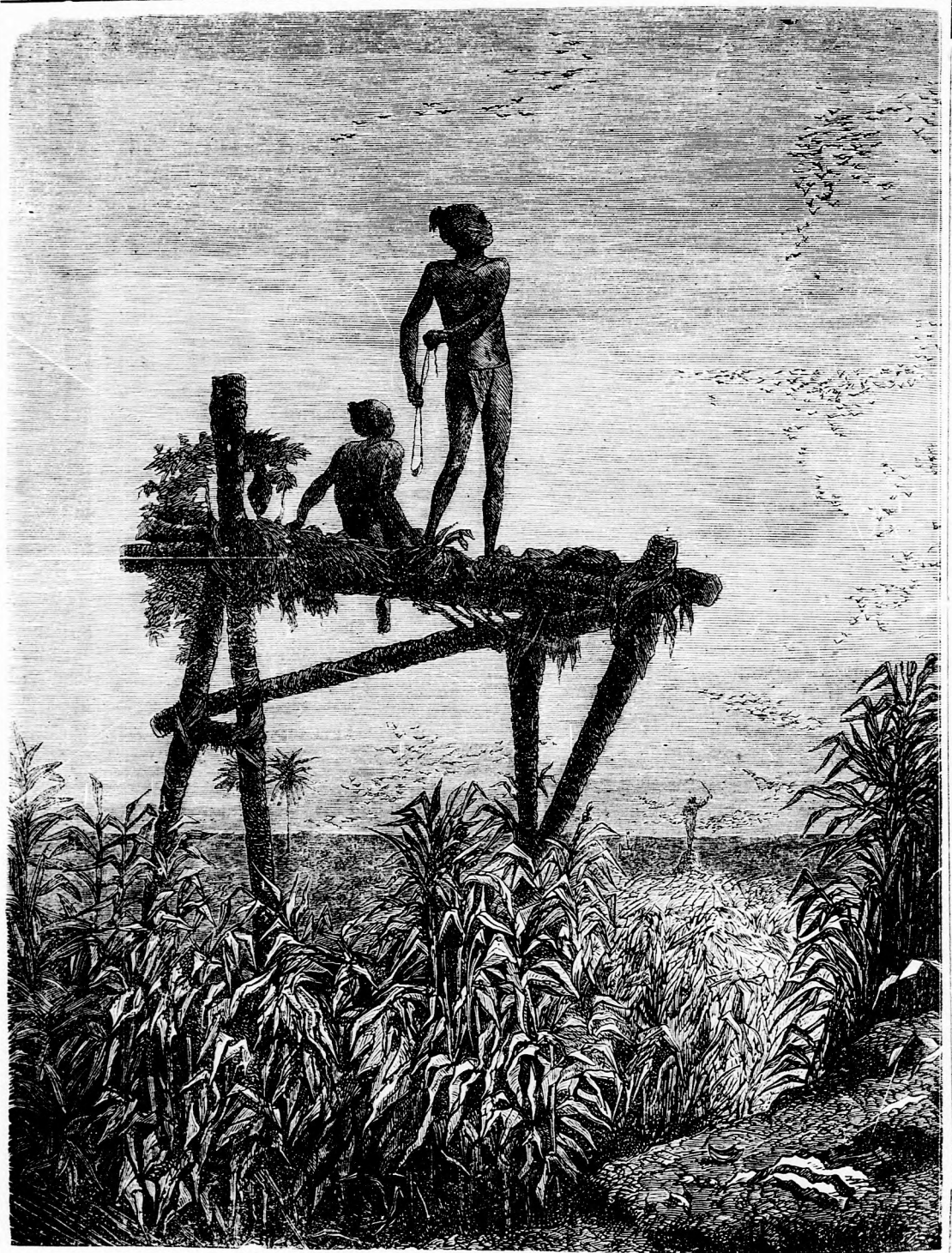
AZ ALPESEKEN.

(Képpel a 244. l.)

Europában a legnagyobb hegységet az alpesek képezik s talán tudjátok már a földrajzból, kis olvasóim, hogy e hegység zöme Svajczban van, ágai pedig elnyulnak Francia-, Olasz-, és Németországokba is.

Az alpesek legmagasabb csucsai 12,—14,000 láb magasak s örökös hóval vannak fedve. E csucsokon nagyon érdekes járni, esakhogy nagyon veszedelmes is, mert mély ösvények nyílnak mindenfelé s ezeket gyakran eltakarja a hó az ember szemei elől. Sok utazó találta már itt halálát, lebukván a mélységbe, honnan lehetetlen a menekülés.

Ha többen akarnak látogatást tenni a jéghegyeken, hosszú kötelet visznek magukkal s egymás után lépdelve, mindnyájan a kötélbe fogóznak, úgy hogy ha egyik másik el is esuszik, a többi, szintén tartván a kötelet, nem engedi lebukni. Hanem ezeknek is vezető kell s a hegyek aljában lakó emberek sok pénzt keresnek az által, hogy vezetőül szolgálnak az idegeneknek.

EGYIPTOMI MADÁRIJESZTŐK. (lásd 255. 1.)

„Hess Tyuk!“ (lásd 246. l.)

A TYÚK ÉS A FARKASVE- REM.

— Gyulai Pál meséje. —

Egyszer egy kicsiny tyúk kapirgál, kapirgál,
Hát a házfödélről kövecs hull fejére:
Erre ugy megijed, hogy elkezd szaladni.
„Tyúk koma, tyúk koma, hova oly sietve?“
Kérdi a kakas, de még neki sem áll meg.
Mind csak azt kiáltja: „Jaj, jaj, jaj!
Égszakadás, földindulás,
A fejemen egy roppanás!
Szaladj te is pajtás,
Szaladj te is pajtás!“

Kakas is megijed, együtt tart a tyúkkal
S a mint így szaladnak, kérdi tőlök a nyúl:
„Hova, hova futtok?“ „Kérdezd meg a
tyúktól!“

Ez pedig kiáltja: „Jaj, jaj, jaj!
Égszakadás, földindulás,
A fejemen egy koppanás!
Szaladj te is pajtás,
Szaladj de is pajtás!“

A nyúl is megijed s együtt mind a
hárman
A mint így szaladnak, kérdi tőlök az őz,
Azután a róka, végtére a farkas:
„Hova, hova futtok?“ „Kérdezd meg a
tyúktól?“

Ez pedig kiáltja: „Jaj, jaj, jaj!
Égszakadás, földindulás,
A fejemen egy koppanás
Szaladj te is pajtás,
Szaladj te is pajtás!“

Az őz is megijed, róka is megijed,
Farkas is megijed, hatan futnak együtt,
S elérnek estére rengeteg erdőbe;
Ott is csak szaladnak tüskén, bokron, árkon
Előre, előre; se látnak, se hallnak,
S mind a hat bele hull a farkas-verembe.
De egyik sem bánja, nem kell már szaladni,
Legalább pihennek, elaludznak szépen.

Virradóra kelve búra fordul kedvök,
Nem lehet kimenni, élelmet keresni,
Ehetnék mindegyik, kiváltkép a farkas.
„Mondanék én egyet, kettő lesz belőle!“
Így beszél a farkas. „Halljuk!“ mond a
róka.

„Bizony csak azt mondom: a kinek kö-
zöttünk
A neve legrútább, együk meg ebédre.“
Mindegyik rá mondja: „Jó lesz biz' a, jó
lesz!“

Feláll hát a farkas s elkezd így itélni:
„Farkas-barkas, az is szép,
Róka-bóka, az is szép,
Őzem-bőzem, az is szép,
Nyúlam-búlam, az is szép,
Kakas-bakas, az is szép,
Tyúkom-búkom, jaj be rút!“

Megették a tyúkot, de biz' meg se' kot-
tyant,

Elfűtta hát újra nótáját a farkas;
Kakast is megették s elaludtak szépen.
Virradóra kelve ismét csak búsúlnak,
Nem lehet kimenni, élelmet keresni,
„Most is csak azt mondom — így beszél
a farkas, —

Még egyszer azt mondom, a kinek közöt-
tünk

A neve legrútább, együk meg ebédre.“
Mindegyik rá mondja: „Jó lesz biz' a, jó
lesz!“

Feláll hát a farkas s elkezd így itélni:
„Farkas-barkas, az is szép,
Róka-bóka, az is szép,
Őzem-bőzem, az is szép,
Nyúlam-búlam, jaj be rút!“

Megették a nyúlat, más nap meg az őzet,
Földre heveredtek, elaludt a farkas.
Nem alszik a róka, így is, úgy is próbál,
Jaj de nincs mit tenni, nem lehet kimenni.
Fejét megvakarja, leereszti farkát,
Gondolja magában: rám jó a sor holnap,
Jobb lesz megelőzni valami szép módon.
Azért még sötétben rá kezdi a nótát:
„Róka-bóka, az is szép,

Farkas
Enné
„Nem
Így va

Egy
Már h
Kurta
De az
Reggel
Mai n

AZ

egy
együt
erőse
volt
is és
lebb
mag
egy
hogy
járt,
a vi
még
Így

Farkas-barkas, jaj be rút!“
Enné már a farkast, farkas is fölbred.
„Nem ugy van a nóta, máskép van a nóta.
Így van az a nóta.“ S megette a rókat.

Egyedül a farkas a farkas-veremben,
Már hijába tudja legjobban a nótát,
Kurta lett a nóta, elfogyott a nóta,
De azért csak fujja, fujja orditozva,
Reggel, este, éjjel, délre, vacsorába.
Mai nap is hallszik rengeteg erdőben.

A RAVASZ RÓKA.

(Képpel a 245. l.)

Koma, koma, róka koma,
Hova ilyen loppal, hova?
Az ily szimatoló orral
Kend, róka ur, roszat forral
Talán bizony galambkára
Fáj a kelmed éhes szája?
Látom, látom, vén góbéja,
Csak olyan kend mint a héja.
Tyuk, lud, kacsa, esibe, jércze —
Ugy-e bár, hogy nagyon kéne!
Róka koma, vigyázzon kend
Ott látom a bozótban bent —
Tátong kelmedre a csapda.
Könnyen bele akad farka.
S így bundája róka urnak.
Jó leszen ám karmantyunak.

AZ ÖSZVÉR ÉS A SZAMÁR.

Az öszvér egy zsák sóval, a szamár
egy zsák gyapjuval megrakodva utaztak
együtt. Történetesen az öszvér zsákja
erősen átázott, a só elolvadt s így nem
volt többé nehéz terhe; ezzel dicsekedett
is és a szamár elhatározta, hogy legköze-
lebb ha vízhez érnek, ő is beáztatja a
maga zsákját. Csakhamar el is jutottak
egy patakhoz s a szamár lefeküdt a vízbe,
hogy hátán a zsák átázzék. De pórul
járt, mert a gyapju magába szíván
a vizet még nehezebb lett s a szamárnak
még nehezebb terhet kellett hordani.
Így jár, ki ész nélkül cselekszik.

EGYIPTOMI MADÁRIJESZTŐK.

(Képpel a 252. l.)

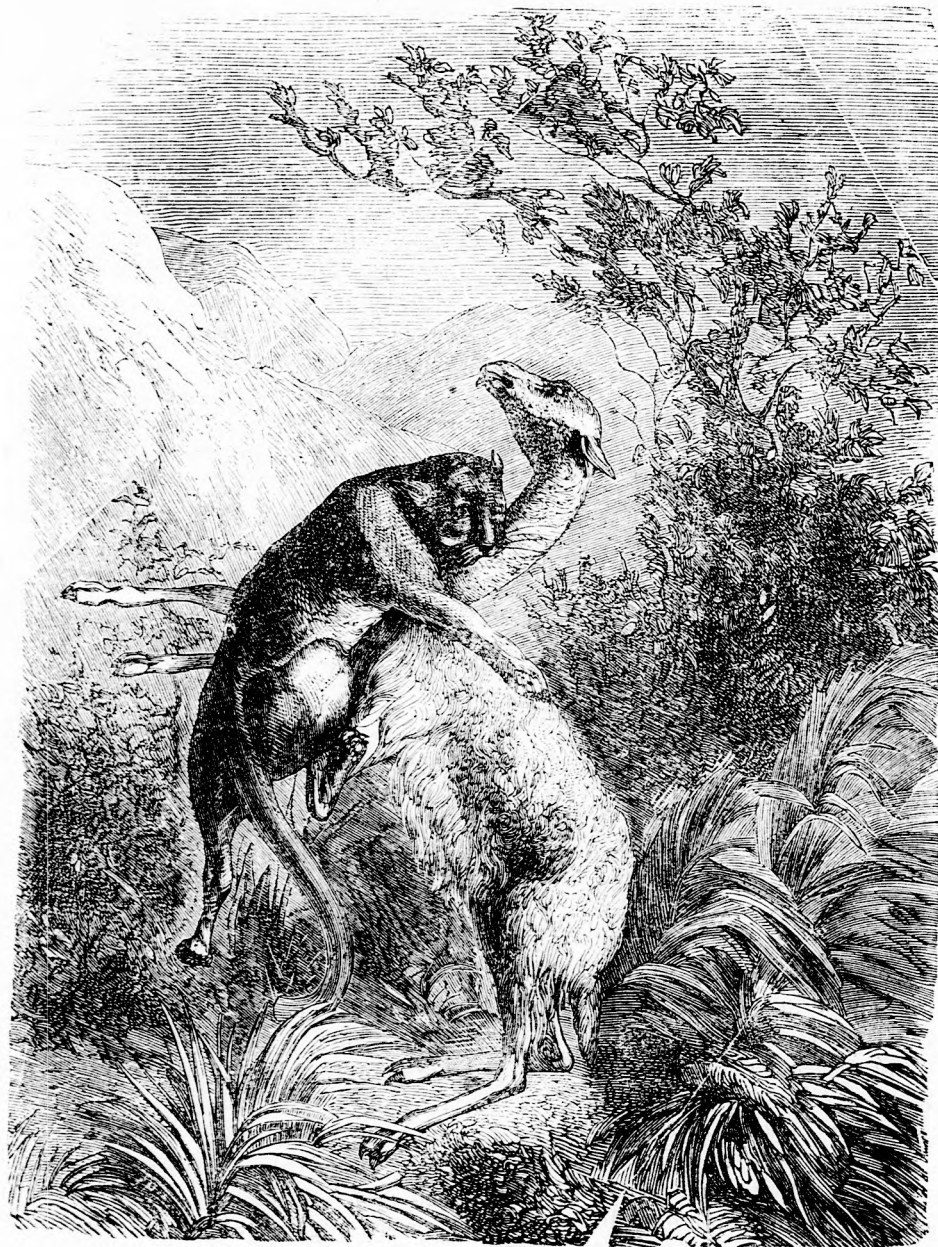
A Nilus vidékén járva egy francia
utazó, már távolról pillantott
meg magas karók fölé öszsze-
ütött állványokat a rizsföldekből
kinyulni. Ezen állványokon hosszú, vézna
madárvázakat vett észre. De mennyire
elcsodálkozott, midőn közelebb érve látta:
hogy e madárvázak mind élő emberek,
kik ott félmeztelen állnak naphosszat,
kitéve az égő napsugaraknak, melyek
barna bőrüket folyvást sűtik anélkül,
hogy ez rájuk nézve valami elviselhet-
lennek látszanék. Csak is Egyiptomban
találni ily szivós embereket. Napról napra
ott állanak a magas állvány tetején,
kezükben parittyával, hogy a netán mégis
középre merészkedő madársereget elriasz-
szak. Rejzunk hiven eléadja a madárijesz-
tésnek e módját.

A SÓLYOM.

A sólyóm a ragadozó madarak egyik
legszebbike; nem igen nagy, de rendki-
vül erős, ügyes és gyorsröptű s a mellett
a ragadozó madarak között talán az
egyetlen, melyet szelidíteni és tanítani
lehet.

A régi időkben, midőn még a löfegy-
vereket nem ismerték, az urak legkedve-
sebb mulatsága volt a sólymászás. Urak
és hölgyek karjaikon horrták a sólymot
s ha valamely madarat meg akartak
fogni, csak rá mutattak és a sólyom
villámgyorsan fölrepült, megragadta a
madarat s élve vagy halva elhozta.

A sólymok kitanítása azon idők-
ben igen jövedelmező foglalkozás volt s
egy-egy ügyes sólyomért sokszor egész
uradalmakat adtak a királyok. Most már
s sólymászás egészen kiment a divatból
a maga a sólyom is a ritkább madarak
közé tartozik.

SZEGÉNY LÁMA! (lásd 251. l.)

Kiadatott és nyomtatott a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részv.-társ. intézetében, Pest Józseftér 6. sz.
Felelős szerkesztő: Forgó bácsi. — Ára negyedévre 1 frt.

☛ Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon. ☛